

Arrest

nr. 304 591 van 10 april 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat V. MEULEMEESTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 1 juni 2022 aan in België. Zij dient op 2 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 augustus 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaanse staatsburger te zijn van Pashtu origine. U bent 20 jaar oud en werd geboren in Khairabad gelegen in het Surkh-Rod district van de provincie Nangarhar waar u verbleef tot omstreeks 40

dagen voor uw vlucht toen u bij uw maternale oom M. Z. (...) onderdook. U verklaarde dat uw broer ongeveer 4 jaar voor de machtsovername begon te werken voor de lokale politie. Uw vader ontving een of twee gesproken bedreigingen een dreigbrief van de Taliban waarin ze vermeldde dat hij moest stoppen met zijn job. Uw vader vertelde uw broer dat hij moest stoppen, maar hij bleef desondanks verder werken bij de lokale politie. Omstreeks anderhalf jaar voor uw vlucht werd uw vader 's avonds neergeschoten toen hij ging kijken wie er op de voordeur aanklopte. Enkele maanden na het overlijden van uw vader kreeg u te horen op de madrassa waar u studeerde dat het beter zou zijn voor uw broer dat hij zou stoppen met te werken voor de lokale politie en u zich moest aansluiten bij de Taliban. U ging echter niet in op hun vraag en uw broer bleef ook werken bij de lokale politie. U bleef naar de madrassa gaan en ontving zulke berichten ongeveer vijf of zesmaal van het hoofd van de madrassa. Omstreeks zes maanden voor uw vlucht stopte u dan ook met naar deze madrassa te gaan. Ongeveer 40 dagen voor de machtsovername kwam uw broer om het leven tijdens een vuurgevecht waarna u samen met uw moeder vertrokken naar uw maternale oom in Goli Arabam en daar gedurende ongeveer 40 dagen verbleven. Uw maternale oom vertelde u dat de taliban u zocht en dat u het land moest verlaten. 4 dagen na de val van de voormalige overheid ontvluchtte u het land. U reisde naar België waar u aankwam op 1 juni 2022 en op 2 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. U hoorde van uw maternale oom dat de taliban nog een of twee keer u was komen zoeken na uw vertrek.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer. Een dreigbrief van de Taliban, de taskara's van uzelf, uw broer, uw moeder en uw vader, een werkbadge van uw broer, een werkcertificaat van uw broer, foto's van uw broer als lid van de lokale politie, een goedkeuring van een visum naar Pakistan van uw moeder en hospitaalverslagen aangaande behandeling die uw moeder ontving in Pakistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers uw relaas is ongeloofwaardig.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de context waarin uw vervolging plaatsvond.

Zo verklaarde u op uw minderjarigheidsfiche dat u het land ontvluchtte omwille van een persoonlijk probleem dat u ondervond waarbij uw familie in een bloedvete waren terechtgekomen die het leven kostte aan uw vader waarop uw broer ook mensen om het leven bracht uit wraak (MINTEH-fiche "Motif de l'immigration en Belgique"). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat uw vader en broer werden gedood door de taliban en wist u niets te vermelden over enige wraakmoorden die uw broer zou hebben gepleegd. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud repte u hier met geen woord over. Zelfs toen er u werd gevraagd wat de reactie was van uw broer op de dood van uw vader verklaarde u dat hij enkel naar de begrafenis kwam en dan terug naar zijn job ging. Er werd u later nogmaals gevraagd of uw broer verder iets specifiek deed na het overlijden van uw vader, waarop u opnieuw antwoordde dat hij enkel kwam om te bidden en dan terug naar zijn post vertrok (CGVS p. 17). Toen er u werd geconfronteerd met uw verklaringen op uw minderjarigheidsfiche verklaarde u dat u op dat moment veel problemen had en u in de war was (CGVS p. 25). Deze verklaring is echter ontoereikend om de zeer uiteenlopende context van uw vervolging te verklaren. Bijgevolg beschadigt dit uw geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Verder stelt het CGVS vast dat u vage en algemene verklaringen aflegde aangaande de tewerkstelling van uw broer.

Er werd u zo gevraagd waar uw broer gestationeerd was waarop u verklaarde dat hij voornamelijk in Sukrh Rod op de Kalasi checkpoint stond, maar soms ergens anders gestationeerd was (CGVS p. 21). Er werd u gevraagd waar hij dan nog gestationeerd werd, maar daarop wist u geen antwoord te bieden (CGVS p. 21). Voorts werden er u vragen gesteld over zijn specifieke taken bij de lokale politie, maar u kwam niet verder dan te vertellen dat hij een soldaat was en soms in een vuurgevecht terechtkwam (CGVS p. 22, 23). Zulke vage en algemene verklaringen doen twijfels opkomen over de tewerkstelling van uw broer.

Verder verklaarde u dat uw broer begon met zijn job omwille van economische problemen die uw gezin ervaarden (CGVS p. 14, 20). Er werd u de vraag gesteld hoeveel uw broer verdiende, maar ook hierop wist u geen antwoord te bieden (CGVS p. 23). Het is bizar dat indien uw familie economisch moeilijke tijden doorgingen en uw vader om het leven was gekomen u zelfs geen schatting zou kunnen maken over het geld dat uw broer verdiende met zijn werk aangezien het van zulk cruciaal belang was voor uw gezin.

U verklaarde dat u echter nog te jong was om veel informatie over de job van uw broer te weten (CGVS p. 23). Echter is op te merken dat u volgens leeftijdsonderzoek minstens 20 jaar oud zou zijn. Bijgevolg zou u op het moment van uw vlucht minstens 18 jaar oud moeten zijn geweest. Hierdoor kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat u toch wel oud genoeg zou zijn geweest om meer informatie te hebben over de tewerkstelling van uw broer aangezien uw gezin er volgens u ook zeer afhankelijk van was. Dit plaatst verdere vraagtekens bij uw geloofwaardigheid.

Ook betreffende de bedreigingen legde u ongeloofwaardige verklaringen af. Zo verklaarde u dat uw vader twee of drie keer een bedreiging ontving van de taliban waarin ze eisten dat hij uw oudere broer zou verplichten om te stoppen met zijn job bij de lokale politie (CGVS p. 14, 15-16). Gevraagd of uw familie nog iets hoorde na zijn overlijden verklaarde u van niet (CGVS p. 16). Ook op de vraag of uw broer nog iets hoorde van de taliban verklaarde u van niet behalve dat ze u contacteerde op de madrassa. Het is bevreemdend dat de taliban uw familie dusdanig zou viseren omwille van de job van uw broer dat ze zelfs uw vader zouden vermoorden, maar nadien verder niets zouden ondernemen om hem te viseren gedurende anderhalf jaar. Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de dood van uw vader hetgeen de onaannemelijkheid van uw verklaringen hieromtrent nog verder versterkt. Op de minteh fiche, afgenomen op 02 juni 2022, gaf u aan dat uw vader 4.5 geleden was gestorven en uw broer anderhalf jaar daarvoor was gedood. Op de DVZ en het CGVS geeft u echter aan dat uw vader anderhalf jaar voor uw vlucht enkele dagen na de val werd gedood en uw broer 40 dagen voor de val hetgeen waardoor u zowel tegenstrijdig bent over het jaar waarin uw vader stierf alsook het tijdsinterval tussen de dood van uw vader en uw broer (Minteh-Fiche "Trajet, Intersection et Séjour"; Vragenlijst DVZ Nr. 3.5; CGVS p. 6, 14, 16, 24).

Al deze redenen samengenomen uit het CGVS ernstige twijfels over de tewerkstelling van uw broer en de daaraan verbonden bedreigingen.

Verder stelt het CGVS vast dat u volatiele en tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw eigen vervolging.

Zo werd er u op de DVZ gevraagd of u ooit persoonlijke bedreigingen ontving waarop u verklaarde van niet (Vragenlijst DVZ Nr. 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat ze u op de madrassa vroegen om zich aan te sluiten bij de taliban (CGVS p. 14, 17-19). Toen er u werd gevraagd wat ze antwoordde op het feit dat u zich niet wou aansluiten zei u dat ze u vertelde er dan een mogelijkheid zou zijn dat ze uzelf en uw familie zouden vermoorden (CGVS p. 18). Voorts wist u ook te verklaren dat de taliban nog specifiek naar u was komen vragen na uw vlucht (CGVS p. 14, 26). Redelijkerwijs kan men aannemen dat zulke uitspraken en handelingen van de taliban door u ook als een persoonlijke bedreiging zouden worden aanschouwd. Bijgevolg brengen deze tegenstrijdige verklaringen uw geloofwaardigheid ernstige schade toe. Aangaande uw eigen vervolging stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande uw gedwongen rekrutering.

Zo verklaarde u dat het hoofd van uw madrassa u begon aan te spreken over de tewerkstelling van uw broer en u trachtte te rekruteren na de dood van uw vader (CGVS p. 14, 17-19). Er werd u gevraagd waarom u naar die madrassa bleef gaan ondanks dat het duidelijk onder invloed stond van de taliban –die volgens uw verklaringen uw vader hadden gedood en uw broer vervolgde (CGVS p. 19-20). U antwoordde daarop dat uw moeder erop stond dat u bleef naar de madrassa gaan om iets te leren (CGVS p. 19-20). Het is uiterst bizar te noemen dat uw moeder ondanks de moord op uw vader en de bedreigingen naar uw broer toe geen enkel probleem had om u gedurende minstens vijf maanden naar een madrassa te blijven laten gaan die sterke banden onderhield met de taliban (CGVS p. 17, 18). Dit zet uw geloofwaardigheid verder onder druk.

Verder is het opmerkelijk dat u verklaarde dat u niemand kende die zich bij de taliban had aangesloten (CGVS p. 9, 18-19). Echter wist u ook te verklaren dat er verschillende jongens van uw madrassa werden gerekruteerd door de taliban en naar Pakistan werden gestuurd met het doel om later zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS p. 18-19). Dat u geen enkele van deze jongens zou kennen –ondanks dat u volgens uw verklaringen gedurende 10 jaar naar die madrassa ging– doet dan ook de wenkbrauwen fronsen (CGVS p. 7).

Verder dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in concreet aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoont waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u te rekruteren aangezien ze u volgens uw verklaringen vijf- of zesmaal hadden gevraagd (CGVS p. 17, 18). U bleef hier in gebreke (CGVS p. 19)

Al deze redenen samengenomen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vervolging door de taliban noch uw gedwongen rekrutering.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat zelfs indien uw broer wel tewerkgesteld zou zijn geweest bij de lokale politie, quod non, het CGVS erop wijst dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Echter is op te merken dat u zelf verklaarde dat uw broer veertig dagen voor de val om het leven kwam in een vuurgevecht op zijn post (CGVS p. 14, 24). Bijgevolg kan het CGVS enkel concluderen dat indien uw broer daadwerkelijk tewerkgesteld was voor de overheid hij sneuvelde in uitvoering van zijn job en zijn dood niet het gevolg was van doelgerichte vervolging en u voor het overige ongeloofwaardige verklaringen aflegde aangaande de bedreigingen tegen hem.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegde weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. De taskara's van uzelf en uw familieleden zeggen hoogstens iets over de identiteit van u en uw familieleden, maar deze zijn ook maar louter kopieën en zijn zeer makkelijk te vervalsen. De werkbadge, het werkcertificaat en de foto's van uw broer kunnen uw familiale band met deze persoon niet bevestigen aangezien u nergens op deze foto's te zien bent samen met uw broer. Bovendien betreffen het enkel kopieën waarvan de bewijswaarde zeer relatief is, nog los van het gegeven dat uit de toegevoegde informatie blijkt dat dergelijke documenten makkelijk via betaling kunnen verkregen worden. De dreigbrief die u neerlegde kan makkelijk vervalst worden en weet de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijgevolg niet te herstellen. De goedkeuring van uw moeders visum naar Pakistan en de hospitaalverslagen van uw moeder tonen louter aan dat ze een medische behandeling kreeg in Pakistan, maar deze heeft geen betrekking op uw vrees voor vervolging.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjijtische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofdteermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.2. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Zij meent in hoofdorde in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. In ondergeschikte orde meent zij in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Stukken

2.3.1. Verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift blijkens de inventaris:

“Stuk 3: bewijzen van integratie”.

2.3.2. De verwerende partij maakt op 27 maart 2024 een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier stuk 10) over.

2.3.3. De verzoekende partij maakt op 27 maart 2024 een aanvullende nota met een *“aanvullend bewijs van integratie (...) (stuk 4)”* (rechtsplegingsdossier stuk 13) over.

2.4. Beoordeling

2.4.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte *‘beoordeling van feiten en omstandigheden’* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen

dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 27 maart 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

2.4.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.4.4.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij stelt in essentie Afghanistan ontvlucht te zijn uit vrees voor de taliban omdat haar broer werkte voor de lokale politie en omdat zij haar gedwongen wouden rekruteren.

Aangaande het vluchtrelaas stelt de commissaris-generaal vast:

- dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de context waarin de vervolging plaatsvond; zij verklaarde initieel dat het ging om een bloedvete terwijl zij naderhand stelde dat haar vader en broer door de taliban gedood werden en zij daarvoor geen verschoonbare verklaring heeft;

- dat het voorgehouden profiel van haar broer niet geloofwaardig is gelet op de vage en algemene verklaringen van verzoekende partij over het werk van haar broer voor de lokale politie;
- dat verzoekende partij eveneens ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de bedreigingen alsook tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de dood van haar vader;
- dat verzoekende partij ook volatiele, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegt over haar eigen vervolging;
- dat uit objectieve landeninformatie ook blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden voorkomt en dat zij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval hiervan afwijkt;
- dat voor zover toch het profiel van haar broer moet aangenomen worden, uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot het ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vervolging doch dat blijkt dat haar broer sneuvelde in de uitvoering van zijn job en zijn dood niet het gevolg was van een doelgerichte vervolging en verzoekende partij voor het overige ongeloofwaardige verklaringen aflegde aangaande de bedreigingen tegen haar broer;
- dat het louter familielid zijn van een vroeger lid van het ANSF niet voldoende is om een nood aan bescherming aannemelijk te maken en verzoekende partij geen zaken heeft aangehaald waaruit kan blijken dat zij omwille van het feit dat zij familielid is gevisieerd wordt.

Met betrekking tot de voorgelegde documenten motiveert de commissaris-generaal voorts:

“De documenten die u neerlegde weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. De taskara’s van uzelf en uw familieleden zeggen hoogstens iets over de identiteit van u en uw familieleden, maar deze zijn ook maar louter kopieën en zijn zeer makkelijk te vervalsen. De werkbadge, het werkcertificaat en de foto’s van uw broer kunnen uw familiale band met deze persoon niet bevestigen aangezien u nergens op deze foto’s te zien bent samen met uw broer. Bovendien betreffen het enkel kopieën waarvan de bewijswaarde zeer relatief is, nog los van het gegeven dat uit de toegevoegde informatie blijkt dat dergelijke documenten makkelijk via betaling kunnen verkregen worden. De dreigbrief die u neerlegde kan makkelijk vervalst worden en weet de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijgevolg niet te herstellen. De goedkeuring van uw moeders visum naar Pakistan en de hospitaalverslagen van uw moeder tonen louter aan dat ze een medische behandeling kreeg in Pakistan, maar deze heeft geen betrekking op uw vrees voor vervolging.”

2.4.4.2. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit het administratief dossier wel degelijk dat zij initieel een gans ander vluchtrelaas ophing dan wat zij nadien verklaarde. Zo blijkt uit het stuk *“Mineur Etranger Non Accompagné”* van 2 juni 2022 dat verzoekende partij op de vraag *“Motif de l’immigration en Belgique”* antwoordde: *“J’ai quitté l’AFG pour des raisons personnelles et à cause des Talibans. Mon frère “N. (...)” a eu des ennuis avec des gens et cela a engendrer des conflits et des revanches qui on tué mon père. Mon frère a également tué des personnes en retour. De ce fait, mon frère N. (...) a lui-même été tué et mon oncle a organisé ma fuite du pays car ma vie était en danger. J’ai choisi la Belgique car je veux étudier ici. »* (eigen vertaling : Ik verliet Afghanistan om persoonlijke redenen en vanwege de taliban. Mijn broer “N. (...)” kreeg problemen met een aantal mensen en dit leidde tot conflicten en wraak, waardoor mijn vader werd gedood. Mijn broer doodde daarop op zijn beurt ook mensen. Als gevolg daarvan werd mijn broer N. (...) zelf gedood en mijn oom organiseerde mijn vlucht uit het land omdat mijn leven in gevaar was. Ik heb voor België gekozen omdat ik hier wil studeren.) (administratief dossier, stuk *“Mineur Etranger Non Accompagné”*, 2 juni 2022, p. 4). Uit deze verklaringen blijkt aldus duidelijk, zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, dat verzoekende partij als reden voor haar vertrek uit Afghanistan een bloedvete aanhaalde waarin haar familie beland was en die het leven kostte aan haar vader en broer, waarbij deze laatste ook mensen doodde. Bij dienst vreemdelingenzaken maakte verzoekende partij hiervan evenwel geen enkel gewag meer. Daar verklaarde verzoekende partij immers: *“Mijn broer N. (...) werkte met de Harbaki, de burgerlijke politie. Hij werd 40 dagen voor de machtsovername doodgeschoten door de Taliban. En voor de moord van mijn broer N. (...), 1,5 jaar daarvoor, werd mijn vader J.G. (...) vermoord ook door de Taliban. Dus na de machtsovername heeft mijn oom M.Z. (...) beslist dat ik ook moest vertrekken, want de macht was in handen van de Taliban en mijn leven was in gevaar”* (administratief dossier, *Vragenlijst CGVS*, 24 november 2022, vraag 5). Wanneer verzoekende partij tijdens het gehoor bij het CGVS geconfronteerd wordt met haar initiële verklaringen, met name dat zij verklaard had dat haar broer mensen gedood had als vergelding voor de dood van haar vader, stelt verzoekende partij: *“Op dat moment toen ik hier kwam, had ik veel problemen en ik sliep op straat. Ik zei al dat mijn hersenen niet goed werkten. Ik weet zelf niet wat ik verklaarde. Alles was in de war in mijn hersenen.”* (CGVS, *Notities persoonlijk onderhoud* (NPO), 19 juli 2023, p. 25). Zoals de commissaris-generaal evenwel terecht motiveert kan dit geen verschoning vormen voor het feit dat zij initieel een geheel andere context schetste waarin haar vervolging plaatsvond. Zo aangenomen dat verzoekende partij initieel niet in de beste omstandigheden in België verbleef, kan evenwel uit geen enkel concreet en objectief gegeven blijken dat deze omstandigheden een dermate impact hebben gehad op de mentale gezondheid van verzoekende partij derwijze dat zij daardoor niet meer bij machte was om de kernelementen van haar vluchtrelaas correct te duiden. Dit alles nog temeer verzoekende partij op 2 juni 2022 verklaarde geen medische zorgen nodig te hebben en zij evenmin een verwarde indruk gaf (administratief dossier, stuk *“Mineur Etranger Non Accompagné”*, 2 juni 2022, p. 3: *“Situation médicale: Aspect confus: Non; Des soins*

médicaux sont-ils nécessaires? Non). Ook nadien verklaarde verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden te hebben (administratief dossier, stuk “*Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ*”, 24 november 2022).

Zoals uit de bespreking *supra* blijkt heeft verzoekende partij initieel geheel andere verklaringen afgelegd inzake de reden van haar vertrek uit Afghanistan. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming evenwel redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf het eerste gehoor. De Raad kan, gelet op voorgaande, de commissaris-generaal geheel volgen waarom haar verantwoording niet kan volstaan om de motivering ter zake te weerleggen. De vaststelling dat verzoekende partij haar asielmotieven in de loop van de administratieve procedure compleet wijzigde, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.4.4.3. Zoals de commissaris-generaal voorts terecht vaststelt slaagt verzoekende partij er evenmin in te overtuigen aangaande het profiel van haar broer nu verzoekende partij niet verder komt dan het afleggen van vage en algemene verklaringen over diens tewerkstelling. Zoals blijkt op lezing van het gehoorverslag betreft de tewerkstelling van haar broer bij de lokale politie een kernelement in het vluchtrelaas van verzoekende partij (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 14). Gelet hierop mag van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat zij verder komt dan louter vage en algemene verklaringen over de tewerkstelling van haar broer. Door te verwijzen naar het gehoorverslag en de mening toegedaan te zijn dat zij wel degelijk afdoende informatie over de tewerkstelling van haar broer gaf, slaagt verzoekende partij er geenszins in de vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande te ondermijnen. Immers erkent de commissaris-generaal dat verzoekende partij wel bepaalde dingen over het werk van haar broer wist te vertellen, zoals ook blijkt uit het gehoorverslag, maar blijkt tevens uit haar verklaringen dat zij – wanneer wordt doorgevraagd over het werk van haar broer – blijft steken in vaagheden en onwetendheden. Zo blijkt dat, wanneer haar gevraagd wordt wanneer haar broer begon te werken voor de arbaki zij zich initieel beperkt tot een verwijzing naar de documenten die zij heeft voorgelegd nu zij immers stelde: “*De datums zijn daar*”. Wanneer de *protection officer* doorvraagt blijkt dat verzoekende partij niet verder komt dan een schatting van wanneer haar broer bij de arbaki is beginnen werken: “*Toen ik in Afgh was werkte hij er voor ongeveer vier jaar, iets meer of minder. Maar ik weet het niet zeker. Vier jaar ongeveer.*” Verzoekende partij blijkt verder evenmin duidelijk te kunnen antwoorden op de vragen wat haar broer moest doen om zich bij de arbaki aan te sluiten, welke training haar broer kreeg, op welke andere plaatsen haar broer nog gestationeerd werd, welke rang haar broer had, of hij al dan niet mensen onder zich had, wat zijn specifieke taken waren (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 20-23). Zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert komt verzoekende partij niet verder dan algemene en vage verklaringen over de tewerkstelling van haar broer. Tevens blijkt dat verzoekende partij verklaarde dat haar broer toetrad tot de arbaki omdat de landbouwinkomsten van de familie niet voldoende waren (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 14, 20). Derhalve kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij minstens bij enige benadering kan duiden hoeveel haar broer dan verdiende, doch ook hierop moest verzoekende partij het antwoord compleet schuldig blijven: “*Ik weet niet hoeveel hij werd betaald. Maar na twee of drie maanden kwam hij en gaf hij geld aan mijn moeder. Maar ik weet niet hoeveel het was.*” (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 23). Ter verschoning van haar gebrekkige kennis over de tewerkstelling van haar broer stelde verzoekende partij dat haar broer haar niets vertelde en dat zij te jong was (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 23). Zoals de commissaris-generaal evenwel correct afleidt uit het uitgevoerde leeftijdsonderzoek moet verzoekende partij op het moment van haar vlucht al minstens achttien jaar oud geweest zijn zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij al oud genoeg was om meer informatie te hebben over de tewerkstelling van haar broer nu haar familie er volgens verzoekende partij ook zeer afhankelijk van was. Bovendien verklaarde verzoekende partij dat zij gedurende tien jaar naar de madrassa ging (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 7) en Pashtou kan lezen alsook schrijven (administratief dossier, stuk “*Mineur Etranger Non Accompagné*”, 2 juni 2022, p. 4). Van verzoekende partij mag aldus zeker verwacht worden dat zij grondig bekend is met de inhoud van de stukken die zij aangaande de tewerkstelling van haar broer heeft voorgelegd en niet zonder meer naar deze stukken verwijst wanneer haar de vraag wordt gesteld wanneer haar broer beginnen werken is voor de arbaki. Daarenboven blijkt uit haar verklaringen verder dat haar broer wel over zijn werk met haar moeder overlegde (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 23). In die omstandigheden mag redelijkerwijze eveneens aangenomen worden dat verzoekende partij, die nog frequent in contact staat met haar familie in Afghanistan (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 7) zich bij haar moeder informeert over de tewerkstelling van haar broer. Dat haar moeder het niet zag zitten om deze zaken met verzoekende partij te delen (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 23) is geenszins geloofwaardig nu niet kan ingezien worden waarom haar familie wel de documenten over de tewerkstelling van haar broer naar

verzoekende partij opstuurt (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 13) maar zij voor de rest geen informatie zou geven. Dit temeer verzoekende partij ter terechtzitting nog komt te stellen dat haar moeder haar ondertussen verteld heeft dat haar broer 10 500 Afghani verdiende. In het licht van voorgaande, waaruit blijkt dat – ondanks het gegeven dat de tewerkstelling van haar broer een kernelement betreft en zij wel degelijk in staat mocht worden geacht daaromtrent duidelijke verklaringen af te leggen, gelet op haar leeftijd, het feit dat zij ook documenten bijbracht en het gegeven dat haar moeder blijkens haar verklaringen wel op de hoogte was van de werkzaamheden van haar broer – verzoekende partij niet verder komt dan vage, algemene antwoorden en veelal onwetendheden, slaagt zij met de *post factum* verklaring ter terechtzitting er geenszins in de vastgestelde gebrekkige kennis in haar hoofde om te buigen om alsnog te besluiten tot de geloofwaardigheid van het voorgehouden profiel van haar broer. Ook haar betoog in het verzoekschrift waar verzoekende partij stelt dat haar geen informatie gegeven werd om haar te beschermen en omdat zij zich niet zou aansluiten bij de politie kan eveneens, gelet op de bespreking *supra* niet overtuigen.

2.4.4.4. Zoals verder blijkt uit de motivering betwist de commissaris-generaal geenszins dat verzoekende partij verklaard heeft dat haar vader vermoord werd door de taliban en dat zijzelf bedreigd werd maar wijst de commissaris-generaal er geheel terecht op dat *“Het bevreemdend is dat de taliban uw familie dusdanig zou viseren omwille van de job van uw broer dat ze zelfs uw vader zouden vermoorden, maar nadien verder niets zouden ondernemen om hem te viseren gedurende anderhalf jaar.”* De Raad kan de commissaris-generaal geheel volgen dat het geenszins geloofwaardig is dat de taliban, die een dergelijke drastische actie onderneemt tegen de familie van verzoekende partij door haar vader te vermoorden omwille van het feit dat haar broer weigerde te stoppen met zijn werk bij de lokale politie, haar broer na de moord op de vader niet meer contacteerde en dit ondanks het feit dat haar broer gewoon verder bleef werken bij de lokale politie. Blijkens haar verklaringen stelde verzoekende partij dat haar vader anderhalf jaar voor de val van de regering vermoord werd door de taliban. Op de vraag *“En toen uw vader werd gedood door de taliban, contacteerde ze uw familie opnieuw?”* repliceerde verzoekende partij: *“Neen, de taliban contacteerde ons niet meer.”* Op de vraag of haar broer gecontacteerd werd, antwoordde zij: *“Neen, ze contacteerden hem niet.”* Wanneer nogmaals de vraag wordt gesteld: *“En nadat uw vader overleed contacteerden de taliban u, uw familie of uw broer niet verder?”* stelde verzoekende partij nogmaals affirmatief: *“Neen. We gingen naar de madrassa, ze vertelden me dat mijn broer daar werkt. En het is gevaarlijk voor hem. Het is beter dat u niet in gevaar zou zijn, dus u zou zich moeten aansluiten bij ons.”* (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 16). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekende partij affirmatief stelde dat haar broer na de moord op haar vader niet gecontacteerd werd door de taliban. In het licht van haar verklaringen dat de taliban tegen haar vader gezegd hadden dat *“Als uw zoon niet stopt met zijn job, dan doden we hem.”* (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 14) is het geenszins geloofwaardig dat, aangezien haar broer ondanks de moord op hun vader toch bleef verder werken, de taliban gedurende anderhalf jaar niks zou ondernemen tegen haar broer. Met haar betoog in het verzoekschrift dat zijzelf nadien wel bedreigd werd door de taliban doet verzoekende partij aan voorgaande vaststelling niks af. Ook waar zij nog verwijst naar haar verklaring dat *“(..) wat hij in had in zijn hart weet ik niet. Hij vertelde me niets over wat hij zou doen met ons. Hij kwam, gaf gebeden en ging terug.”* (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 24) kan zij niet overtuigen om voorgaande vaststelling om te buigen. Immers betreft dit slechts een reactie op de vraag of haar broer na de dood van hun vader nog iets specifiek deed en kan uit deze reactie, anders dan wat verzoekende partij tracht voor te houden in haar verzoekschrift, geenszins afgeleid worden dat zij daarmee bedoelde dat het mogelijks is dat de taliban ten aanzien van haar broer wel iets ondernamen.

Verzoekende partij laat voorts ook de volgende motivering: *“Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de dood van uw vader hetgeen de onaannemelijkheid van uw verklaringen hieromtrent nog verder versterkt. Op de minteh fiche, afgenomen op 02 juni 2022, gaf u aan dat uw vader 4.5 geleden was gestorven en uw broer anderhalf jaar daarvoor was gedood. Op de DVZ en het CGVS geeft u echter aan dat uw vader anderhalf jaar voor uw vlucht enkele dagen na de val werd gedood en uw broer 40 dagen voor de val hetgeen waardoor u zowel tegenstrijdig bent over het jaar waarin uw vader stierf alsook het tijdsinterval tussen de dood van uw vader en uw broer (Minteh-Fiche “Trajet, Intersection et Séjour” ; Vragenlijst DVZ Nr. 3.5; CGVS p. 6, 14, 16, 24).”* volledig ongemoeid. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier en is pertinent.

De commissaris-generaal besluit terecht dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden profiel van haar broer noch aan de daaruit voortvloeiende bedreigingen.

Voor zover toch moet aangenomen worden dat haar broer werkelijk tewerkgesteld was bij de lokale politie, *quod non*, dan stelt de Raad samen met de commissaris-generaal evenzeer vast dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen die vroeger tot de lokale politie behoorden wel te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties maar dat uit de verklaringen van verzoekende partij gebleken is dat haar broer sneuvelde tijdens zijn werk zodat zijn dood geenszins het gevolg was van een gerichte vervolging en dat verzoekende partij zoals uit de bespreking *supra* gebleken is, geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de bedreigingen. Nu zijn dood geenszins het gevolg was van een gerichte vervolging door de

taliban is het betoog dat haar broer wel gedood werd door de taliban niet dienstig. Met haar betoog voorts dat het feit dat hij sneuvelde tijdens zijn werk niet uitsluit dat hij daarvoor bedreigd werd door de taliban, gaat verzoekende partij geheel voorbij aan de vaststellingen waarom geen geloof wordt gehecht aan haar verklaringen over de bedreigingen en die zij niet heeft weten in een ander daglicht te plaatsen.

Door voorts opnieuw naar haar verklaringen te verwijzen waar zij stelde dat haar vader vermoord werd door de taliban, dat de taliban ook op zoek ging naar haar na haar vertrek uit Afghanistan en zij de gezinswoning in brand staken, gaat verzoekende partij er geheel aan voorbij dat er geen geloof gehecht kan worden aan haar verklaringen als zouden haar familie en zijzelf gevisieerd zijn omwille van de tewerkstelling van haar broer. Gelet hierop alsmede de vaststelling dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat het louter familielid zijn van een persoon die vroeger tot de ANSF behoorde niet afdoende is om een nood aan bescherming aannemelijk te maken, slaagt verzoekende partij er geenszins in de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.4.4.5. Verder oordeelt de commissaris-generaal terecht dat ook aan de gedwongen rekrutering waarvan verzoekende partij gewag maakte geen geloof gehecht kan worden.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij volgende motivering dienaangaande: *“Zo werd er u op de DVZ gevraagd of u ooit persoonlijke bedreigingen ontving waarop u verklaarde van niet (Vragenlijst DVZ Nr. 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat ze u op de madrassa vroegen om zich aan te sluiten bij de taliban (CGVS p. 14, 17-19). Toen er u werd gevraagd wat ze antwoordde op het feit dat u zich niet wou aansluiten zei u dat ze u vertelde er dan een mogelijkheid zou zijn dat ze uzelf en uw familie zouden vermoorden (CGVS p. 18). Voorts wist u ook te verklaren dat de taliban nog specifiek naar u was komen vragen na uw vlucht (CGVS p. 14, 26). Redelijkerwijs kan men aannemen dat zulke uitspraken en handelingen van de taliban door u ook als een persoonlijke bedreiging zouden worden aanschouwd. Bijgevolg brengen deze tegenstrijdige verklaringen uw geloofwaardigheid ernstige schade toe.”* volledig ongemoeid laat. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, zijn pertinent en doen terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij.

Door voorts haar verklaringen te herhalen dat haar moeder erop stond dat zij verder bleef gaan naar de madrassa omdat zij niet wilde dat verzoekende partij ongeletterd zou blijven, slaagt verzoekende partij er evenmin in de motivering dat: *Aangaande uw eigen vervolging stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande uw gedwongen rekrutering.*

Zo verklaarde u dat het hoofd van uw madrassa u begon aan te spreken over de tewerkstelling van uw broer en u trachtte te rekruteren na de dood van uw vader (CGVS p. 14, 17-19). Er werd u gevraagd waarom u naar die madrassa bleef gaan ondanks dat het duidelijk onder invloed stond van de taliban –die volgens uw verklaringen uw vader hadden gedood en uw broer vervolgde (CGVS p. 19-20). U antwoordde daarop dat uw moeder erop stond dat u bleef naar de madrassa gaan om iets te leren (CGVS p. 19-20). Het is uiterst bizar te noemen dat uw moeder ondanks de moord op uw vader en de bedreigingen naar uw broer toe geen enkel probleem had om u gedurende minstens vijf maanden naar een madrassa te blijven laten gaan die sterke banden onderhield met de taliban (CGVS p. 17, 18). Dit zet uw geloofwaardigheid verder onder druk.” te ontkrachten. De Raad kan de commissaris-generaal geheel volgen dat het geenszins geloofwaardig is dat –terwijl haar vader vermoord werd door de taliban, de taliban in de madrassa zeiden dat haar broer moest gedood worden, en ook haar broer gekant was tegen het feit dat verzoekende partij naar de madrassa ging (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 20) – haar moeder er desondanks op stond dat zij verder naar de madrassa bleef gaan.

Met haar betoog voorts in het verzoekschrift dat zij geen contact had met de jongens die door de taliban in de madrassa werden gerekruteerd slaagt verzoekende partij er evenmin in de motivering dat: *“Verder is het opmerkelijk dat u verklaarde dat u niemand kende die zich bij de taliban had aangesloten (CGVS p. 9, 18-19). Echter wist u ook te verklaren dat er verschillende jongens van uw madrassa werden gerekruteerd door de taliban en naar Pakistan werden gestuurd met het doel om later zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS p. 18-19). Dat u geen enkele van deze jongens zou kennen –ondanks dat u volgens uw verklaringen gedurende 10 jaar naar die madrassa ging– doet dan ook de wenkbrauwen fronsen (CGVS p. 7).”* te ondermijnen. Blijkens de verklaringen van verzoekende partij werden de zonen van enkele mensen van het dorp meegenomen door de taliban naar Pakistan. Deze jongens gingen eveneens naar de madrassa waar verzoekende partij al gedurende tien jaar naartoe ging (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 7, 18-19). In die geschetste context is het – zo hetgeen verzoekende partij vertelt over de rekrutering van jongens in de madrassa op waarheid berust – geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij geen enkele van deze jongens bij naam kan noemen, en dit ook al had verzoekende partij geen persoonlijk contact met deze jongens.

Verzoekende partij gaat voorts uit van een incorrecte lezing van de motieven van de bestreden beslissing waar zij betoogt dat de commissaris-generaal stelt dat de rekrutering door de taliban enkel via familie, clan of

sociale netwerken zou gebeuren. Zoals duidelijk blijkt ontkent de commissaris-generaal niet dat individuele, gedwongen rekrutering kan voorkomen maar wijst hij erop correcte wijze op dat blijkens de beschikbare landeninformatie de taliban *zelden* gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten en dat rekrutering doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Wanneer het voorgehouden rekruteringspatroon bijgevolg al afwijkt van het gekende patroon, is het redelijk te stellen dat de taliban dan een specifieke reden moet gehad hebben waarom zij verzoekende partij toch gedwongen wouden rekruteren. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt blijft verzoekende partij daartoe in gebreke. Zo werd verzoekende partij gevraagd waarom de taliban haar specifiek wouden rekruteren waarop zij niet verder kwam dan de stelling: *“Het was zo dat ze me er zouden meenemen om me te trainen. En ze vertelden me dat mijn broer niet-moslim was. Dan zouden ze me indoctrineren dat hij gedood zou moeten worden omdat hij niet moslim was en jihad toegestaan was. En dat gebeurde met vele andere personen.”* hetgeen evenwel geen antwoord is op de vraag waarom de taliban specifiek verzoekende partij wouden rekruteren. Ook wanneer de *protection officer* nogmaals vraagt: *“En waarom stonden ze er dan zo op om u te rekruteren als het duidelijk was dat u het niet wou doen?”* kan uit haar antwoord nog steeds niet blijken waarom de taliban precies haar toch wouden gedwongen rekruteren: *“Het is zo dat ze altijd praatten en predikten tegen ons en motiveerden ons. En ze zetten ons in een kwetsbare positie dat we akkoord zouden gaan en dat we naar Pakistan voor training zouden gaan voor jihad en een ‘Ghasi’ worden en we zouden moeten vechten tegen niet-moslims.”* (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 19). Deze vaststelling, samen met de motieven inzake de onaannemelijke verklaringen van verzoekende partij over de gedwongen rekrutering die zij blijkens de bespreking *supra* niet heeft weten te weerleggen, is pertinent om tot de ongelooftwaardigheid van de voorgehouden gedwongen rekrutering te besluiten.

2.4.4.6. Het geheel aan verklaringen en documenten in acht genomen, bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat de door verzoekende partij beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

2.4.4.7. In zoverre in het verzoekschrift wordt gewezen op een vrees wegens (gepercipieerde) verwestering, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Anders dan wat verzoekende partij in het verzoekschrift en ter terechtzitting voorhoudt, met name dat er onvoldoende beschikbare bronnen zijn inzake de situatie van terugkeerders uit het Westen, moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, kan uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Haar verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat lokale leiders wel kennis hebben van wie terugkeert, doet aan voorgaande analyse geen afbreuk.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekende partij haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, waardoor kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van nog geen twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar verblijf sinds juni 2022 zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe.

Met de bij het verzoekschrift en de aanvullende nota gevoegde stukken, met name een uitnodiging van randstad om haar arbeidsovereenkomst van 11 september 2023 als uitzendkracht bij DPD te tekenen, een verklaring van een senior magazijnmedewerker van 11 maart 2024 die verzoekende partij looft als harde werker en haar een contract onbeperkte duur wenst aan te bieden zodra er openingen komen in het werkschema alsook met het betoog in het verzoekschrift dat zij door haar verblijf in België vertrouwd is geraakt met de westerse levenswijze, zij de taal leert en hier werkt, toont verzoekende partij niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer nu haar moedertaal Pashtou is en zij zich ook van een tolk Pashtou bedient, zij soennitisch moslim is, zij gedurende tien jaar naar de madrassa ging en zij verklaarde nog elke dag te bidden en elke vrijdag naar de moskee te gaan zo zij kan en zij nog regelmatig contact heeft met haar familie in Afghanistan (CGVS, NPO, 19 juli 2023, p. 5 en 7). Dat zij Afghanistan verliet net na de machtsovername door de taliban en aldus niet vertrouwd is met de huidige strikte normen en zeden kan niet anderszins doen besluiten, temeer verzoekende partij zich via haar familiaal netwerk in Afghanistan kan informeren aangaande de huidige normen en zeden aldaar.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.4.4.8. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij nalaat de motieven in de bestreden beslissing aangaande de socio-economische omstandigheden ongemoeid laat.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.4.4.9. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verwerende partij, mede via aanvullende nota, voorgelegde geactualiseerde objectieve landeninformatie.

Door verzoekende partij, die erop wijst afkomstig te zijn uit de provincie Nangharar en haar betoog dat blijkens haar verklaringen haar familie niet in de mogelijkheid is om te verhuizen in geval van een acute situatie van onveiligheid, worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. De Raad wijst er daarbij op dat door de commissaris-generaal ook niet wordt ontkend dat er zich nog steeds veiligheidsincidenten voordoen. Zij het er bovendien nogmaals op gewezen dat de door de commissaris-generaal gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10). Door algemene informatie te benadrukken en haar verklaringen te herhalen, brengt verzoekende partij geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat er *in casu* evenmin concrete elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad verwijst voor zover als nodig naar zijn bespreking hoger. Met haar verwijzing naar haar verklaringen toont de verzoekende partij niet anderszins aan. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4.4.10. Verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER